

και κανίνας δέν θ' ἀνάβη
'στὰ καλὰ καθούμενα.

Τότε θ' ἀριθάρουν πλέον
καρπαχία Βασιλείω
'στῶν Ρωμῶν τὴν ξηρασίαν.

Βρόντους πῆλ δέν θά τρομάζουν
κ' ἔλοι των θ' ἀποθιμαζέου
τῶν πυρῶν τὴν ὑγρασίαν.

"Οὐδοον θά μείνη θαύμα
'στῆς ξηρότητος τὸ καύμα
τῶν πυρῶν ἢ τὸς ὑγρότης.

Και θά χάνουεν τὸν νοῦ των
'στου πυρὸς τὸν τόπον τοῦτον
Βασιλεῖς ἀκηπτοῦχοι πρώτης.

Κι ἔταν μέσα 'στὴν Ἑλλάδα
τίποτα δέν πέρρη φόκο,
μήτε κ' ἴδ' ἔρεπουμπλικάνος.

Τότε 'στὴν ξηρὰν κοιλάδα
θῆλῃ μέσ' ἴπ' τὸ Μάρκο
κ' ἴδ' καινούριος ὁ Σουλτάνος.

Τότε πῆλ καθεῖς Σατραπῆς
μ' ἔνθουσαισμένον ἀγάπησ
τὴν Ἑλλάδα θά φιλή.

Τότε πλέον ἔλοι φίλοι,
καθενὸς Σουλτάνου Πύλη
καί ψηλὴ καὶ χαμηλὴ.

Τότε σάλος φιλελλήνων,
Στάδια, σοροὶ κοτιῶν
γὰ τὰ κούτελ' ἀθλητῶν.

Κι ἔλη θά τρυφή ἡ πλάσις
μὲ Σχολείων παρελάσεις
καὶ μαρτύρων μαθητῶν.

Τοῦτοι μάρτυρες καὶ μόνου,
καὶ χειροκροτῶν σ' ἔμας
θά πιστεύσῃ κ' ἴδ' Τιτόν,
ὁ καλούμενος Θωμάς.

Χαρῆτε, φίλοι μαθηταί,
κ' αὐτὰ σῆς λέγω γὰ καλό,
καὶ δέν συνειθίσα ποτὲ
μὲ παροιμίας νὰ λαλῶ.

'Ἀμην σῆς λέγω φανερὰ
ὅτι κ' ἡ θάλασσα ξηρὰ
'μπορεὶ νὰ κατατήρησῃ
κ' ἴδ' κόσμος νὰ σαστίσῃ.

Κι ἴδ' Στόλος ὁ πανύμνητος ὁ χάσῃ τὰ νερά του,
ἡ Νίκη δὲ κ' ἡ Θούελλα, τάνιτορπλικιά,
νὰ ρίξουν τὰς ἀγκύρας των ἐμπρὸς 'στοῦ Ζαχαράτου,
καὶ μετ' αὐτῶν οἱ ποταμοὶ καὶ τὰ πολεμικά.

'Ἐκεὶ νὰ παραμείνῃ
κ' ἴδ' Δόξα μας ἐκείνη,
ποῦ φθάνει μετ' ἔλιγον.

Καὶ πάντες ἔνω ποταμῶν
τὸ Πάσχα ν' ἀνυμνοῦν ἡμῶν
καὶ πάντων τῶν προσφύγων.

Τοιοῦτον Ἐθαγγέλιον ὁ Κόντης ἀναστάσιμον
ἔφαλε πρὸς τοὺς φίλους,
καὶ τοῦ Λαζάρου τὸ λαμπρὸν ἐφόρεισε παράσημον
μ' ἄλλους σταυρούς ποικίλους.

**'Στὸν Θεοτόκῃ ζωηρὸς
ψάλλει τῶν φίλων ὁ χορός.**

Σὺ τέματα ξηραίνεις
καὶ τοὺς πιστοὺς εὐφραίνεις,
καὶ μέσα κ' ἔξω τῆς Βουλῆς
ἐν παροιμίας δέν λαλεῖς.

Χαῖρε, τῆς Ἀρχῆς Νυμφίε, χαῖρε, κάρα κορυφαία,
'στὸ στιλιπνὸν τῆς Βρύσης; ἔλος κατοπτρίσῃς σάν Νυμφαία.
'Ἡ Λαμπρὴ χωρὶς κροτίδες; πέρα 'ἔτσι, Στρατηλάτη,
κ' ἔλεγαν ἔδω κ' ἔκει:
δόξα καί 'στὸν Δαμηλάτη
καί 'στὴν χωροφυλακῆ.

Κόσμος τῶν Ρωμῶν πολὺς
κατερῆμασε δαφνῶνας
καὶ πρὸς Στάδια σφριγγῆ.

'Πήγανε κ' ἴοι Βασιλεῖς
ὅπως πάντα 'στοὺς Στρατῶνας
νὰ τσουχηρίσουνε ταυγά.

'Βάσταξαν καλὰ ταυγά τους
καὶ γὰ Μεγαλειοτάτου
ἐκροτήσαμεν παλάμας.

Πλὴν ἀπέσω συμβουλαὶ
μᾶς καλαναρχοῦν πολλαὶ
νὰ καθίσωμε' στ' αὐγά μας.

Μὰ κ' ἴδ' Βοκοτόπουλος σου πάσχασε 'στοὺς Συριανούς
καὶ τὸν ὑπεδέχθ' ἡ Σύρα μὲ λαμπάδες καὶ φανούς.
Τι χαρὰς, τί κλαπαδούραι γὰ τῆς Σύρας τὸ καμάρι,
κ' ἔσκουζαν ἐμπρὸς καί 'πίσω : μὰρμπικα, δὲς κ' ἔμένα χαρί.

Τὸν ἐξόμουν χαρμωσίνος
καὶ κορίτσα τῶν Σχολειῶν,
τὸν ἐξόμνησ κ' ἔκεινος
ὁ παπῆς τῶν μαντυλιῶν.

Κ' ἀνεδόσαν φωναὶ :
ἀνηγέρθη, Συριανέ,
γλυκυστόμοις ρήμασι
μόνος μαγεσάμενος,
καὶ παπάδων κρίμασι
χάριν χαρισάμενος.

Καὶ καρπόσεις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ψάλλω Γιάννη τὸν Δαμβέρρη, λόγιόν μας ἀριστέα,
τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου νέον τώρα Γραμματέα.

Περὶφημος ὁ Κυνηγὸς τοῦ ποιητοῦ Δροσίνη,
ὅπου κ' εὐφράδεια κομψὴ καὶ τόσ' εἰδημοσύνη.

'Ἀπὸ μέσης τὸν συχαίρεισ κ' ἴδ' Ρωμῆος τοῦ Φασούλη
τὸν Ποῦρην τὸν Μιλτιάδην, Πειραιώτην προσφιλή,
ποῦ τὰς δάφνας τῆς Γαλλίας τὰς Ἀκαδημαϊκὰς
διὰ τόσας ἐργασίας ἔλαβε σημαντικὰς.

Μετ' αὐτὸν πολλὴν Διγυκτον τοῦ Χονδρογιάννη βγαίνει
'Ἐπιθεώρησις τρανὴ κ' εἰκονογραφημένη.